

Craig C. Christensen elder
a Hetvenek Elnökségéből

Magam tudom ezeket a dolgokat

Magunktól rájönni, hogy Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma igaz, az élet egyik legnagyobb és legörömtelibb élménye lehet.

Drága fivéreim! Thomas S. Monson elnök személyes példája és papsági szolgálata állandó sugalmazást jelent számunkra. Nemrég a következő kérdést tették fel néhány diakónusnak: „Mit csodáltak leginkább Monson elnökben?” Egyikőjük felidézte, hogy Monson elnök gyermekkorában odaadta a játékait a szegény sorsú barátainak. Egy másik diakónus megemlítette, hogy Monson elnök törődött az egyházközségében élő sok özvegyvel. Egy harmadik pedig megjegyezte, hogy nagyon fiatalon hívták el apostolnak, és világszerte áldást hozott az emberekre. Majd az egyik fiatal férfi ezt mondta: „A legjobban az erős biztonyságát csodálom Monson elnöknek.”

Valóban, mindannyian éreztük már prófétánk különleges tanúságát a Szabadító Jézus Krisztusról, valamint az iránti elkötelezettségét, hogy mindig kövesse a Lélek sugalmazásait. Minden egyes élményével arra ösztönöz bennünket, hogy még teljesebben éljünk az evangélium szerint, illetve törekedjünk a személyes biztonyság megszerzésére, majd pedig megerősítésére.

Emlékezzetek, mit mondott erről az emelvényről csupán néhány konferenciával ezelőtt: „Ahhoz, hogy erősek lehessünk és képesek legyünk ellenállni minden erőnek, mely a rossz irányba vonna bennünket..., létfontosságú, hogy rendelkezünk saját biztonysággal. Legyetek akár 12, akár 112 évesek – vagy valahol a kettő között –, ti magatok is tudhatjátok, hogy Jézus Krisztus evangéliuma igaz.”¹

Habár ma esti beszédem inkább a 12, mint a 112 éveseknek szól, a tantételek, melyeket megosztok, mindenkire vonatkoznak. Monson elnök kijelentésére reagálva feltennem a kérdést: Vajon mindannyian tudjuk-e személyesen, hogy az evangélium igaz? Biztonsággal ki tudjuk-e jelteni, hogy a biztonyságunk valóban a sajátunk? Hogy ismét Monson elnököt idézzem: „Fenntartom, hogy a Szabadítóról és az Ő evangéliumáról való erős biztonyság [védelmezni fog benneteket a körülöttek lévő bűntől és gonoszságtól]. [...] Ha még nincs biztonyságotok minderről, akkor tegyétek meg mindazt, ami szükséges hozzá, hogy biztonyságot szereztek. Elengedhetetlen, hogy legyen saját biztonyságotok, mert mások biztonysága csak egy bizonyos pontig juttat el benneteket.”²

Magam tudom ezeket a dolgokat

Magunktól rájönni, hogy Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma igaz, az élet egyik legnagyobb és legörömtelibb élménye lehet. Lehet, hogy kezdetben mások biztonyságára kell támaszkodnunk, mondván – ahogyan az ifjú harcosok tették –, „mi nem kételkedünk abban, hogy anyáink tudták ezt”³. Ez jó kiindulási pont, de mindenképpen tovább kell építeznünk. Ahhoz, hogy erősek legyünk az evangélium szerinti életben, semmi sem fontosabb, mint saját biztonyságunk elnyerése és megerősítése. Almával együtt ki kell tudnunk jelteni, hogy „én magam tudok ezen dolgokról”⁴.

„És mit gondoltok, hogyan tudok a biztonosságukról?” Alma így folytatja: „Íme, azt mondom nektek, hogy Isten Szent Lelke tudatta velem őket. Íme, sok napot böjtöltem és imádkoztam, hogy magam tudhassam ezeket a dolgokat. És most én magam tudom, hogy ezek igazak”⁵.

Szeretném meglátni azokat a dolgokat, amiket atyám látott

Almához hasonlóan Nefi is maga szerzett tudást az igazságról. Miután hallotta atyja beszámolóit számtalan lelki élményéről, Nefi is tudni akarta, amit az atyja tudott. Ez több volt pusztán kíváncsiságnál – éhezett és szomjazott a tudásra. Bár „rendkívül fiatal” volt, „hatalmas vággyal... rendelkez[ett] az iránt, hogy Isten rejtelseit megismer[je]”⁶. Sívárgott azután, hogy „láthass[a] és hallhass[a], és tudhass[a] ezeket a dolgokat, a Szentlélek hatalma által”⁷.

Amint Nefi „szív[ében] elgondolkozva [ült]”, a Lélek elragadta „egy rendkívül magas hegyre”, ahol megkérdezte tőle: „...mit kívánsz?” Válasza egyszerű volt: „Szeretném meglátni azokat a dolgokat, amiket atyám látott.”⁸ Hittel teli szívének és szorgalmas erőfeszítéseinek köszönhetően Nefinek csodálatos élményben lehetett része. Tanúbizonyosságot nyert a Szabadító Jézus Krisztus eljövendő születéséről, életéről és keresztre feszítéséről; látta a Mormon könyve napvilágra kerülését, valamint az evangélium visszaállítását az utolsó napokban – és mindezt azon őszinte vágyának eredményeként, hogy ő maga is tudhassa ezeket.⁹

Ezek a személyes élmények az Úrral felkészítették Nefit a nehézségekre és kihívásokra, melyekkel hamarosan szembesülnie kellett. Lehetővé tették számára, hogy erős maradjon akkor is, mikor a többiek a családjában küszködtek. Azért volt képes erre, mert maga *jött rá* és saját maga *tudta* mindezt. Saját bizonyossággal áldatott meg.

Kérje Istentől

Nefihez hasonlóan Joseph Smith próféta is „rendkívül fiatal” volt, amikor elkezdte komolyan mérlegelni elméjében a lelki igazságokat. Joseph számára nyugtalan időszak volt ez,

hiszen ellentmondó és zavaros üzenetekkel találkozott a vallásról. Tudni akarta, melyik egyháznak van igaza.¹⁰ A Biblia azon szavai által vezérelve, hogy „ha... valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől”¹¹, saját maga tett azért, hogy választ kapjon. 1820 egy gyönyörű tavaszi reggelén kiment a ligetbe és letérdelt imádkozni. Hitének köszönhetően, és mert Isten különleges munkát szánt neki, Joseph dicsőséges látomásban látta az Atyaistent és Fiát, Jézus Krisztust, és személyesen tudta meg, mit kell tennie.

Látjátok Joseph élményében azt a mintát, melyet ti is alkalmazhattok saját bizonyosságotok megszerzéséhez és megerősítéséhez? Joseph engedte, hogy a szentírások átjárják a szívét. Mélyen elgondolkodott rajtuk, majd alkalmazta azokat a saját helyzetére. Ezután pedig a megszerzett ismeretek alapján cselekedett. Ennek eredménye lett ama dicsőséges első látomás – és minden, ami azt követte. Az egyház szó szerint azon a tantételen alapszik, hogy bárki – még egy 14 éves parasztfiú is – „kér[het] Istentől”, és választ kaphat az imájára.

Mi tehát a bizonyosság?

Gyakran halljuk az egyház tagjaitól, hogy az evangéliumról való

bizonyosságuk a legféltettebb kincsük. Szent ajándék ez Istentől, melyet a Szentlélek erején keresztül nyerhetünk el. Békés, megingathatatlan bizonyosság, melyet tanulmányozás, imádkozás és az evangélium szerinti élet révén kapunk. Egy érzés ez, amint a Szentlélek tanúságot tesz a lelkünknek arról, hogy amiről tanulunk és amit teszünk, az helyes.

Néhányan villanykapcsolóhoz hasonlítják a bizonyosságot – vagy fel van kapcsolva, vagy nincs; vagy van bizonyosságod, vagy nincs. Valójában a bizonyosság inkább olyan, mint egy fa, amely a növekedés és fejlődés különböző állapotain halad keresztül. A föld legmagasabb fái közül néhány a Redwood Nemzeti Parkban található, az Egyesült Államok nyugati részén. Amikor e hatalmas fák tövében állsz, hihetetlennek tűnik, hogy mindegyik egy aprócska magból fejlődött ki. Így van ez a bizonyosságunkkal is. Bár lehet, hogy egyetlen lelki élménnyel kezdődnek, idővel, az állandó táplálás és a gyakori lelki tapasztalatok eredményeként, növekedni és fejlődni fognak.

Nem meglepő hát, hogy amikor Alma próféta elmagyarázta, miként tudjuk kifejleszteni a bizonyosságunkat, egy magról kezdett el beszélni, amely fává cseperedik. „...ha helyet adtok – mondta –, hogy a magot el lehessen

Dél-Afrika, Fokváros

ültetni a szívetekben, íme, ha az igaz mag, vagyis ha jó mag, és ha hitelenségetek által ki nem vetitek..., az duzzadni kezd majd a kebletekben; és amikor érzitek ezeket a duzzadó mozgásokat, akkor kezditek majd azt mondani magatokban: Szükségképpen úgy kell lennie, hogy jó mag ez, vagyis hogy jó az ige, mert gyarapítani kezdi a lelkemet; igen, kezdi megvilágosítani az értelmemet, igen, kezd élvezetes lenni számomra.”¹²

Gyakran így kezdődik egy bizonyosság megszerzése: szent, megvilágosító, megerősítő érzésekkel, melyek rámutatnak, hogy Isten szava igaz. De akármilyen csodálatosak is ezek az érzések, ez csupán a kezdet. A bizonyosságotok megerősítésére irányuló munkátok még nincs elvégezve – ahogyan egy mamutfenyő növekedése sem fejeződött be azzal, hogy az első apró hajtás kibújik a földből. Ha figyelmen kívül hagyjuk vagy elhanyagoljuk e korai lelki sugalmazásokat, ha nem ápoljuk azokat további szentírás-tanulmányozással és imádkozással, valamint további lelki élményekre való törekvéssel, akkor az érzéseink megfakulnak, a bizonyosságunk pedig meggyengül.

Alma szavaival élve: „...ha elhanyagoljátok a fát, és nem gondoltok annak táplálására, akkor íme, egyáltalán nem fog gyökeret verni; és amikor eljön a nap melege és megperzseli azt, akkor elszárad, mert nincs gyökere, és ti kitépitek és kivetitek.”¹³

Legtöbb esetben a bizonyosságunk ugyanúgy növekszik, ahogyan egy fa: fokozatosan, szinte észrevétlenül, állandó gondoskodásunk és szorgalmas erőfeszítéseink eredményeként. „De ha tápláljátok az igét – ígérte Alma –, igen, tápláljátok a fát, amint az növekedni kezd, hitetek által nagy szorgalommal és türelemmel, várakozással tekintve annak gyümölcsére, akkor az gyökeret fog verni; és íme, örökké tartó életre sarjadó fa lesz belőle.”¹⁴

Elérkezett az idő; elérkezett a nap

Saját bizonyosságom megszerzése azal kezdődött, hogy tanulmányoztam a Mormon könyvében található tanításokat, és elgondolkodtam rajtuk. Amikor letérdeltem, hogy alázatos imában megkérdezzem Istent, a Szentlélek bizonyosságot tett a lelkemnek arról, hogy amit olvastam, igaz. E korai tanúság lett a sok más evangéliumi igazságról szerzett bizonyosságom előmozdítója, hiszen, ahogyan Monson elnök tanította: „Amikor tudjuk, hogy a Mormon könyve igaz, abból az fog következni, hogy Joseph Smith valóban próféta volt, aki látta Istent, az Örökkévaló Atyát, és Fiát, Jézus Krisztust. Az is következik belőle, hogy az evangélium vissza lett állítva ezekben az utolsó napokban Joseph Smith által – és ennek részeként vissza lett állítva mind az ároni, mind pedig a melkisédeki papság.”¹⁵ Azóta a nap óta számos szent élményben volt részem

a Szentlélekkel, amely megerősítette számomra, hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója, és hogy az Ő visszaállított evangéliuma igaz. Almával együtt bizonyossággal jelenthetem ki, hogy magam tudom ezeket a dolgokat.

Fiatal barátaim! Most van itt az ideje és ma van a napja annak, hogy mi magunk is megtudjuk vagy megerősítsük magunkban, hogy az evangélium igaz. Fontos munka vár mindannyiunkra. E munka elvégzéséhez, valamint hogy meg legyünk óva a világi hatásoktól, melyek folyamatosan fenyegetnek bennünket, Alma, Nefi és az ifjú Joseph Smith hitére van szükségünk, hogy elnyerjük és fejlesszük a saját bizonyosságunkat.

A korábban említett fiatal diakónushoz hasonlóan én is csodálom Monson elnök bizonyosságát. Olyan az, mint egy magasba szökő mamutfenyő, habár Monson elnök bizonyossága is idővel nőtt és fejlődött ekkorává. Monson elnökhöz hasonlóan mi magunk is tudhatjuk, hogy Jézus Krisztus a Szabadítónk és a világ Megváltója, és hogy Joseph Smith a visszaállítás prófétája, mely visszaállítás magában foglalta Isten papságának visszaállítását is. Mi ezt a szent papságot viseljük. Azért imádkozom alázatosan, hogy mi magunk is megismerjük és tudjuk ezeket a dolgokat, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Bátran állj magad! *Liahóna*, 2011. nov. 62.
2. Thomas S. Monson: Papsági hatalom. *Liahóna*, 2011. máj. 66–67.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45–46.
6. 1 Nefi 2:16.
7. 1 Nefi 10:17.
8. 1 Nefi 11:1–3.
9. Lásd 1 Nefi 11–14.
10. Lásd Joseph Smith története 1:8–10.
11. Alma 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. Thomas S. Monson, *Liahóna*, 2011. nov. 67.